

[Clausager.]

altsaa over 50 Gange saa stor. Men jeg tror, det er sundt at se paa, hvordan det virker. Lad os regne nogle Tal ud. Naar man tager en Forsørger i København uden Børn og med 2 500 Kr. i Indkomst, saa er hans første 1 600 Kr. skattefri, hans skattepligtige Indkomst er altsaa 900 Kr. Skatten andrager 0,4 pCt. af de første 500 Kr., det vil sige 2 Kr., og saa giver han 1 pCt. af Resten, det vil sige 4 Kr. til, altsaa i alt 6 Kr. Og tager her i saa en Skatteyder, der har 100 000 Kr. i Indkomst, betaler han 13 162 Kr. i Skat. Naa, jeg jamrer slet ikke paa hans Vegne.... (Einer Jensen: Paa hvis Vegne er det saa!). Ja, ja, man kan jo have megen Fornøjelse ved at dreje de Ord, man siger. Saa kan man naturligvis tale om, hvor stærk Progressionen skal være, og det maa man jo enes om gennem en Aftale, den kan indrettes paa forskellig Maade. Men at der er en stærk Progression, er uden for al Tvivl, thi Indkomsterne, de 2 500 Kr. og de 100 000 Kr., forholder sig som 1 til 40, men Skattebeløbene, de 6 Kr. og de 13 162 Kr., forholder sig som 1 til godt 2 000. Det er vel nok Progression! Det er altsaa Princippet i Skatteloven af 1922: alle er med efter Evne, og de, der har den store Evne, er haardt med, og det bør de ogsaa være — men ingen slipper fri, med mindre han er blank eller kun har det allernødvendigste til Livets daglige Krav.

Men det er ikke *det* socialistiske Princip, som ligger i det foreliggende Lovforslag. Her er der et antidemokratisk Princip: Jeg kræver ind, og du betaler. Man deler Skatteyderne i 2 Flokke, nogle, der er fuldstændig fri, og andre, der maa betale des mere. Og det er i fuldkommen Strid med det gamle Ord: Gør din Pligt og kræve saa din Ret. Her glemmer man det første og nøjes med det sidste: Kræv bare

Jeg betegner det som et forkasteligt Forslag, men jeg vil villigt erkende, at det ogsaa er et farligt Forslag for dem, der vil udnytte det til Bunds. Det er klart, at naar de mange, mange bliver fri, og de faa skal betale, saa er det let at appellere til Vælgerfolkets mest udprægede Egoisme, og den er jo ikke let at holde nede i Krisetider som nu.

Efter Lovforslaget tager man altsaa fat paa de Skatteydere, der har over 12 000

Kr. Jeg giver for Resten den forrige Taler den Indrømmelse — jeg er ikke saaledes indstillet, at jeg kun vil kritisere og ikke anerkende —, at der er eet godt lille Træk i Lovforslaget, og det er det, at der inden for Ofrenes Kreders er en Progression; vi har jo set visse Forslag, hvor der ikke var en saadan Progression. Men det, jeg anker over, er, at Ofrenes Kreders, om jeg saa maa sige, er for lille.

Man begynder altsaa ved 12 000 Kr. og gaar opad. Hvor mange kommer saa til at betale? Ja, nøjagtigt kan man ikke regne det ud, thi Statistisk Aarbog har en Indkomstklasse paa 10 000 til 15 000 Kr., og den skal man altsaa dele, men hugger man lige over, rammer man vel ikke saa helt galt, og derved bliver der godt 15 000 Skatteydere, der skal med paa den. Og der er til Statsskat ansat et Antal Personer paa i alt 1 150 000. Jeg ved vel, at de paa Grund af Erdragene ikke kommer til at svare Statsskat alle sammen, men jeg vil antage, at godt Halvdelen kommer til det, og det vil da sige, at det er et Udsnit paa 3 pCt. af Skatteyderne, man lægger denne Ekstraskat paa; tager man ikke Hensyn til Erdragene, bliver det 1½ pCt., men vi kan godt regne med de 3 pCt. Og saa forstaar vistnok enhver, hvad jeg sagde før, at det i og for sig er et farligt Forslag. Det er jo nemlig ingen Kunst at gaa ind i en Forsamling og raabe: Lad de rige betale, for saa vil de 97 af 100 rimeligvis raabe: Hør, og skal man stemme om det, gaar det lige saa galt. Men det er ikke et Princip, som kan siges at underskrive det gamle Ord: Kræv din Ret, men gør din Pligt. Progressionen, som vi har den i Skattelovene, er stor og stærk, men jeg erkender, at man kan drøfte, om den er stærk nok, men foreløbig staaar den vel ved Magt.

Jeg mener, at hvis man bøjer Nakken for et saadant Forslag og tager det, fordi vi trænger til Penge i en Krisetid, saa er vi med til at underminere Samfundet, saa er vi med til at udhule den Bæreevne, som Samfundet skulde have — og det kan jeg ikke begribe, at et demokratisk Parti som Socialdemokratiet vil være med til. Jeg kan forstaa, at Kommunisterne vil være med til det, for det er klart, at det er Vejen til at faa det hele til at styrte i Grus, men jeg begriber ikke, at et demokratisk Parti vil være